

● ■ pointa

Katrin Ayad

Ďábel الذي se skrývá v lásce

Autentický román o toxickém vztahu
a narcistickém zneužívání v Káhiře

Ďábel se skrývá v lásce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Katrin Ayad

Ďábel se skrývá v lásce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

الحب

٠ ٢ ٠ ٢ ٠

الحب – láska, milovat

Katrin Ayad

Ďábel se skrývá v lásce

Copyright © Katrin Ayad, 2023

Cover & Design © Martin Stehlík, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-122-2

ISBN e-knihy 978-80-7691-350-9 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-351-6 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-349-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

Katrin Ayad

Đábel
se skrývá
v lásce

● ■ pointa

2023

Věnování

Mé milované mamince, světlu mého života, a mé drahé kamarádce, které se vydání této knihy nedožily.

Mé srdce zpívá píseň Nilu. Slunce, které má sílu léčení i spálení všeho, co neslouží dobru, dopadá na majestátní divy světa, pyramidy. Sfinga hlídá všechna tajemství a svou moudrostí dohlíží na koloběh života. To je má země, mé srdce zpívá píseň Nilu, píseň síly života a kouzel Egypta. Ano, je to láska. Nekonečná a bezpodmínečná.

Přeji si ve jménu Nejvyššího dobra všech, aby tato kniha, která je nabitá vysokými a čistými vibracemi bezpodmínečné lásky a světla, vpustila toto světlo do vašich srdcí a životů.

Předmluva

Ďábel se skrývá v lásce. Pokud je to pravda, nejednalo se o pravou lásku, ale žili jsme svou iluzi. Lapeni do osidel zla připraveného nám vše vzít.

Chci se s vámi podělit o svůj příběh. Příběh o touze po lásce, zklamání, prozření a o těžké, ale osvobozující cestě k sebe-přijetí, vnitřnímu rozvoji a svobodě.

Tato kniha je varováním před toxickými lidmi a vztahy, které nenávratně ničí životy.

Vdala jsem se za muže s narcistickou poruchou osobnosti a drogovou závislostí. Egyptana.

Rodinné dispozice

Dětství je doba, kdy se rozvíjí, nebo potlačuje naše osobnost. Doba, kdy potřebujeme cítit, že jsme milováni, přijímáni a podporováni svými rodiči. Potřebujeme cítit lásku, bezpečí a mít svobodu projevit naše přirozené nastavení, to, kým jsme. Pokud se nám něčeho nedostává (ať už od jednoho, nebo obou rodičů), nenávratně to poznamená náš psychický a emocionální vývoj a nastaví toxické vzorce chování a myšlení do budoucna.

Vyrůstala jsem v rodině v menším městě, otec byl lékař, matka učitelka. Ač byl otec pečlivý lékař s dobrou pověstí, byl to taky člověk, který trpěl psychickými problémy, které si nikdy nepřiznal a nikdy je neřešil. Vysoce negativní osoba se sklony k depresi a agresi, kterou si kompenzoval na manželce a dítěti. S oblibou říkával, že on dítě nechtěl, tak ať se stará matka.

Jeho výkyvy nálad, psychické týrání a záchvaty vzteku byly na denním pořádku, což jsem začala vnímat už ve věku tří let. Z té doby pochází má první vzpomínka na něj. Pohádali se s matkou, ta brečela v kuchyni a já jsem se před ním chtěla schovat do skříně... Moc jsem se ho bála.

Má matka je žena se zlatým srdcem, která taky vyrostla v nefunkční rodině. Její rodiče, tedy má babička a dědeček, spolu zůstali jen kvůli nečekanému těhotenství. Babička mou matku odložila ke své rodině na výchovu na vesnici, o dítě pečovat nechtěla a nikdy k němu nechovala mateřské city. Když bylo matce dvanáct, vzala si ji k sobě do města, ale vůbec se

o ni nestarala. Žila dál svůj život plný mužů a flámů, dítě pro ni bylo pouze přítěží.

Matka se mi snažila všemožně vykompenzovat teror, ve kterém jsme žily, což byl další extrém, který napáchal víc škody než užitku.

Bohužel byla natolik zvyklá na toxicitu ze své rodiny, že jed vlastního manželství řešila apatií a flegmatismem.

Já jsem byla jiná, nedokázala jsem se s tou situací smířit ani v tom žít. Žila jsem noční můru den za dnem od raného dětství. Přirozeným nastavením jsem byla bojovník, ale fyzicky jsem byla pouze dítě. Dítě, které nemá šanci něco změnit a musí žít v prostředí, které mu rodiče vytvoří. Čekat, vydržet a snad přežít do věku, kdy bude schopno odejít.

Později jsem začala trpět úměrně situaci přirozeným zoufalstvím, které vedlo k poruše příjmu potravy, útěkům z domu a podobně. Když už situace začínala být neúnosná, matka konečně sebrala odvahu a od otce jsme potají utekly do Prahy. Pouze s pár kufry oblečení a psem.

Začátky byly těžké, matka si sice našla práci, ale mně ještě pořád zbýval rok a půl do maturity. Měly jsme problém finančně vyjít.

To byl taky hlavní důvod, proč jsem nepokračovala ve studiu a šla po maturitě pracovat. Našla jsem si zaměstnání v administrativě, která mi šla, a platově jsem se rychle posouvala nahoru.

Bylo to období, kdy jsem konečně začala žít a trochu dýchat. V práci jsem se přeorientovala na zahraniční firmy, udělala si rekvalifikaci na účetnictví, což byl velmi důležitý krok. Byla jsem úspěšná a vydělávala slušné peníze.

Ano, svá traumata jsem si dlouhodobě kompenzovala prací, byla jsem workoholik. Svůj život jsem přizpůsobovala pouze práci a dlouholetému příteli, se kterým jsem bydlela.

Na nic jiného nezbýval čas a mně to vyhovovalo, protože jsem nemusela řešit své kostlivce ve skříni. Pak přišel rozchod, zjevně jsme si předali vše, co jsme měli, ale tak nějak jsme svou budoucnost viděli každý jinak. Rozchod byl správné, ale po těch letech těžké rozhodnutí. Všechny tyhle pracovní a osobní stresy se nakonec promítly do mého zdraví a čekal mě rok vážnějších zdravotních problémů. Donutil mě však vážně se nad svým životem zamyslet.

Vždycky jsem byla zvyklá řešit problémy a tvrdě pracovat. Nyní jsem se začala věnovat cvičení, zdravé výživě, bylinám a přestala jsem kouřit. Ano, extrém, extrém... závislost na cigaretách jsem nahradila každodenním cvičením, zkoušela jsem různé styly a pořád byla někde na lekcích. Zdravá strava a dostatek pohybu způsobily, že se mé zdravotní problémy vyřešily. Byla jsem v kondici a víceméně spokojená.

Jóga

A pak mi přišla do života ashtanga jóga. Říká se, že vám ashtanga jóga změní život. A mně se to doopravdy stalo. Zakladatel Krishna Pattabhi Jois říkával: „Praktikuj a všechno přijde.“ Mohu potvrdit, že přišlo hodně dobrého i zlého. Konečný výsledek, jak to zvládneme a kam se posuneme, je už na každém z nás.

Ashtanga jóga je dynamický styl jógy, který se cvičí šest dní v týdnu. Sedmý je den volna. Ashtangu tvoří několik náročných sérií, které se učí tradičním stylem Mysore, tedy s vlastním stálým učitelem pozice za pozicí. Dokud nezvládáte klíčové pozice, nepostupujete dále.

Lze tedy říct, že ashtanga jóga je o závazku, dřině a disciplíně. A to byl přesně způsob, jakým jsem dosud žila (akorát v jiných oblastech). Od začátku mě okouzila silná energie, kterou jsem z této praxe cítila, a taky jsem věřila, že si tím vyléčím zraněné koleno a odstráním bolest zad (což se podařilo). Prakticky jsem si celý tento systém a komunitu strašně idealizovala, měla jsem čisté úmysly a ideály, dala do toho své srdce a víru, přijala tuto praxi jako způsob života. Každý den jsem vstávala v půl páté ráno, abych stihla odcvičit svou dvouhodinovou praxi. Pak jsem šla do zaměstnání a domů se vracela pozdě večer. A pak spánek. Tak šly roky, den za dnem. Prakticky jsem neměla čas na nic jiného než na práci a jógu. Jak jsem se v józe posouvala, začala jsem asistovat své učitelce na lekcích a postupně jsem cítila, že chci jógu taky učit. Brala jsem to jako své poslání, měla jsem snad větší

radost z pokroku studentů než ze svých vlastních. Jenže to mi už nezbyval vůbec žádný volný čas. I tak jsem zvládla absolvovat několik učitelských tréninků se zahraničními učiteli ashtanga jógy.

V práci jsme tehdy dlouhodobě měli kritickou situaci, půl roku se pracovalo nonstop včetně víkendů a mně už docházela chuť i síla takhle žít jako dobře placený otrok. A tak jsem učinila rozhodnutí. Dodělala jsem všechny své účetní závěrky a pak ze dne na den skončila. Se zaměstnavatelem jsem odmítla komunikovat, protože mi bylo jasné, že budu akorát vystavena finanční manipulaci, abych zůstala. Nikdo a nic už to nemohlo změnit. Rozhodla jsem se odejít a žít tím, čemu věřím.

Bylo mi třicet let a poprvé v životě jsem byla bez práce. Strašně se mi ulevilo, byla to taková velká dovolená po několika letech. Začala jsem učit jógu a cestovat do zahraničí za praxí se slavnými učiteli ashtanga jógy. Jednou z nejdůležitějších událostí byly dvě cesty do Indie v roce 2018. Poznala jsem spoustu skvělých kamarádek a fajn lidí, získala cenné zkušenosti. Osud tomu chtěl, že jsem se seznámila i s pár jogínkami z Egypta, kde jsem do té doby nikdy nebyla. Arabské země mě nijak nelákaly, vyrůstala jsem v evropské společnosti plné předsudků vůči muslimům.

Z Indie jsem se vrátila do pořádné české zimy. Celý život jsem neměla ráda počasí ve své vlastní zemi, miluji léto. Když jsem dostala pozvání, abych přijela učit do Káhiry, netrvalo dlouho a balila jsem kufr. Vůbec jsem nepřemýšlela o tom, co mě tam čeká. Tak nějak zvláště jsem neměla žádné obavy ani pochybnosti.

Egypt

Do Káhiry jsem přiletěla v únoru 2018 a zamilovala si ji už od začátku. Všechno mi přišlo podivně známé a blízké... Cítila jsem se tam doma, šťastnější a veselejší než kdykoliv předtím a kdekoliv jinde. Byla to láska k místu, láska k zemi, kterou jsem do té doby znala pouze z knih a příběhů. Léto tam nikdy nekončí.

Plánovala jsem zůstat měsíc, ale nakonec jsem se zdržela tři měsíce a do Prahy jsem se vrátila v květnu pouze kvůli blížící se druhé cestě do Indie. Přijali mě totiž k dvouměsíčnímu studiu v „našem“ ashtanga institutu v Mysore. Do Prahy jsem se vrátila na konci léta a pomalu začínala přemýšlet o životě v Egyptě. Tam jsem se vydala znovu na podzim, ještě na měsíc. A tehdy padlo definitivní rozhodnutí: budu žít v Káhiře (alespoň na nějakou dobu). V Česku jsem si vyřídila vše potřebné a odstěhovala se v lednu 2019.

Pronajala jsem si sama byt v Maadi, v hlídaném komplexu (tomu se v Egyptě říká compound), a začala si užívat život ve své milované zemi, hezkém bytě a sama se sebou. Denně jsem jezdila na jógovou praxi za svou kamarádkou učitelkou na Zamalek. Doslova dny mých snů. Ráno ashtangová praxe, pak káva, oběd v restauraci, kdekoliv po cestě domů. Po příjezdu domů posezení na terase, poslech hudby, pokec s kamarádkami. Byly to krásné časy a tyto vzpomínky mě hřejí v srdci.

Po třech měsících končil nájem tohoto bytu a vzhledem k tomu, že jsem už měla víc kontaktů a přehled o cenách,

rozhodla jsem se zůstat v Káhiře na dobu neurčitou a najít si sdílený pronájem.

Do týdne jsem si našla pokoj s vlastní koupelnou ve čtyřpokojovém bytě se dvěma spolubydlicími – děvčaty, taky v Maadi, ale v lepší dojezdové vzdálenosti k jógovému studiu.

Jedna byla z Čadu a pracovala v Káhiře, druhá byla Egypťanka a studovala univerzitu. Celkem jsme si rozuměly, vycházely spolu a každá si žila život hlavně venku a ve svých klimatizovaných pokojích.

Čas plynul, já jsem si užívala slunce, jógovou praxi, kavárny u Nilu, výlety, kamarády. Byla jsem šťastná a na Českou republiku jsem si ani nevzpomněla. Chtěla jsem v Egyptě zůstat navždy.

Brzy jsem si našla svou vlastní komunitu kamarádů, vzdělaných Egypťanů z dobrých rodin, se kterými jsme něco podnikali skoro každý den. Naše akce byly legendární, nabitě zábavou. Byli jsme jako parta spřízněných duší. Mohla jsem jim stoprocentně věřit, ať už jsme cestovali, nebo podnikali cokoli. Až jsem občas mívala výčitky svědomí, že každý večer trávím venku ve víru města, tance, v restauracích, projíždkami v autě po celé Káhiře. Téhle partě kamarádů budu navždy vděčná, mají navždy místo v mém srdci a na dobu s nimi nikdy nezapomenu. Snad nás v budoucnu osud opět svede dohromady.

Zatímco jsem si žila svůj sen v Káhiře, v Číně se objevil covid-19. Nikdo jsme si neuměli představit, co se na nás řítí.

I přes zábavu a spoustu kamarádů jsem si občas připadala osamělá a toužila po lásce, muži, který by mě miloval a ocenil. Po někom, s kým bych měla hezký vztah a byla ráda doma, abych postupně vyvážila klidem svůj společenský život.

To jsem ovšem netušila, jaké katastrofy mě čekají...

Společenské poměry v Egyptě z pohledu svobodné Evropanky

Káhira, obrovská metropole, ve které k dnešnímu dni žije přibližně dvaadvacet milionů lidí. Pro mnohé, kteří pocházejí z malé země, jako je například Česká republika, je těžké si úskalí tamního života vůbec představit. Často spoléhají na takzvaně ověřené informace z médií a od dovolenkových turistů, ke všemu se vyjadřují, soudí lidi, kulturu i náboženství. Pokusím se stručně popsat život v Káhiře tak, jak jsem jej vnímala já a můj okruh kamarádů a známých.

V Egyptě jsem se vždycky cítila dobře a bezpečně. Tamní vláda se úspěšně zaměřuje na boj s terorismem a snaží se maximálně chránit a dbát na práva turistů i *expatů* žijících v zemi. Lidé ze zahraničí mají mnohdy privilegia, o kterých si Egypťané mohou nechat jenom zdát. Platy jsou i u vysokoškoláků nízké, konkurence obrovská. Pokud člověk nepochází z vyšší sociální vrstvy, musí se obrovsky snažit, aby získal dobře placenou práci. Na rozdíl od toho všichni lidé ze zahraničí, kteří v Egyptě pracují ve školství nebo zahraničních firmách, mají automaticky vysoké platy, které jim dokážou zajistit velmi dobrou úroveň života v Káhiře. Tou úrovní mám na mysli například bydlení v blízké dojezdové vzdálenosti do práce, krásný prostorný byt v dobré části Káhiry, osobního řidiče, uklízečku, bohatý společenský život, víkendy u moře a podobné výhody.

Dalším obrovským rozdílem je právo cestovat, které máme v Evropě automaticky. Egypťané potřebují do většiny zemí víza, je to složitý proces, a pokud neprokážou

dostatečnou finanční způsobilost a stálé zaměstnání, většinou je nedostanou. Takže šance jít pracovat do zahraničí za lepším výdělkem je pro ně prakticky mizivá a podaří se to jen těm nejlepším odborníkům v daných odvětvích. Občas i manželům Evropanek, ale k tomu se teprve dostaneme.

Pokud si něčeho opravdu cením, je to to, že když jsem se rozhodla bydlet v Egyptě, stačilo mi turistické vízum, které jsem si po pár měsících pokaždé bez problémů prodloužila. Všichni se mnou vždy jednali slušně, nikdo mi nepokládal žádné otázky a nemusela jsem nic složitě dokazovat, pouze zaplatit poplatek. Tahle země je lidem ze zahraničí opravdu otevřená a nakloněná, což je pravý opak evropského přístupu.

Od začátku jsem potkávala spousty obyčejných lidí, kteří ke mně vždy byli milí, slušní a snažili se mi pomoci, aniž by ode mě očekávali peníze. Egypťané mají dobré srdce a tamní společnost funguje na principu vzájemné pomoci. Lidé z vyšších sociálních tříd se snaží podporovat chudé rodiny okolo, ať už formou zaměstnání, nebo jim věnují potraviny a jiné potřebné věci. V Egyptě díky tomuhle nastavení snad nikdo hlady neumře.

Egyptský model počítá s velkou rodinou, takže většina bytů je velmi prostorných, přes sto metrů čtverečních, se dvěma koupelnami. Tradičně se předpokládá, že muž bude chodit do práce a o rodinu se postará finančně a žena se bude plně věnovat péči o děti a domácnost.

Samozřejmě ženám nikdo nezakazuje pracovat, záleží na dohodě mezi partnery. Co si budeme povídat, v tak obrovském městě jsou jiné dojezdové vzdálenosti než u nás v Čechách. Jenom denní cestování zabere mnohokrát víc času kvůli nikdy nekončící dopravní zácpě, takže spousta žen je v domácnosti, protože postarat se o víc dětí a dojíždět hodiny do práce by nestíhaly.

Na druhou stranu egyptské ženy nejsou žádné ušlápnuté chudinky, jak se tady v Česku mnozí domnívají. Mají silnou podporu ve své rodině, uvidíte je dobře se bavit a sedět s dětmi v kavárnách a restauracích v početných skupinách kamarádek.

O cizinky se prakticky nezajímají, po nikom zvědavě nekoukají, nepomlouvají, nehodnotí. Většina mých kamarádů v Egyptě jsou muslimové a jsou to skvělí lidé. Nikdy jsem od nich nepocítila nějaké negativní tlaky z náboženských či kulturních důvodů. Dobří i špatní lidé jsou všude, vždy je to o jednotlivcích, a tak záleží hlavně na tom, koho si pustíme do života.

Egypt se na první pohled jeví jako společnost, kde vládne muži, protože v průběhu dne jich venku uvidíte víc. Nicméně podle statistických údajů jsou čísla žen a mužů v egyptské populaci téměř vyrovnaná. V České republice je mnohonásobně vyšší poměr žen na jednoho muže. Už z logiky věci vyplývá, že egyptští muži musejí o ženy mezi sebou víc bojovat... Což je přesný opak české společnosti, kde ženy spíše muže uhání. Mezi egyptskými muži ve většině případů vládne rivalita a bohužel se stává, že i kamarádi často usilují o ženy svých známých. Tady najdeme první důležité důvody vedoucí k jejich žárlivosti, potřebě kontroly a nedůvěře v přátelské vztahy mezi ženami a muži.

Očekává se, že se žena bude chovat mírně a oblékat decentně. A tím nemyslím přímo se zahalovat a nosit hidžáb nebo nikáb. Velmi striktní rodiny z nižších společenských vrstev nebo na vesnicích to obvykle očekávají. Ale Káhira je moderní město a rozdíl mezi egyptskými děvčaty a Evropankami poznáte maximálně v barevném stylovém šátku přes vlasy, který jim ladí s outfitem. Většina mých muslimských kamarádek zahalené vlasy nenosila.

Já jsem se v Egyptě vždy oblékala decentně, a to i ve svém vlastním zájmu. Nespatřuji vyjádření osobní svobody v nošení minisukně nebo hlubokých výstřihů na ulici, takže jsem nemusela v běžném životě čelit žádným útokům se sexuálním podtextem. Přece jen je potřeba si uvědomit, že Egypt není Evropa. Jistá míra respektu ke kultuře je vždy na místě. To, že vám někdo věnuje pohled nebo kompliment v mezích, protože se mu líbíte, je věc jiná. Všeobecně platí pravidlo nedívat se mužům, které neznáte, dlouze do očí, nevěnovat jim extra pozornost a nesmát se na ně. Samozřejmě je běžné prohodit pár slov s místními prodejci, lidmi z vašeho okolí, řidičem uberu... Je však třeba vypěstovat si přirozený instinkt, kde jsou hranice.

Za celé tři roky jsem zažila dvakrát nepříjemnou situaci, kdy jsem měla trochu obavu. Obě se staly v autě uberu v roce 2019. Uberem jsem jezdila úplně všude, protože ceny jsou mnohem příznivější než v Evropě a popravdě jsem ani neměla touhu zkoušet kvalitu městské hromadné dopravy.

V Káhiře funguje metro, které je bezpečné; pokud se i tak obáváte, má vagony vyhrazené pouze ženám. Autobusy a mikrobuses jsou vždycky přečpané a umím si představit, jak je těžké se v systému zorientovat. Dále existují vyšší třídy autobusů na různých trasách, které splňují úroveň kvalitní dopravy, a tak si každý najde způsob, který mu vyhovuje.

Ale zpátky k uberu. Obě nepříjemné situace se mi staly, když jsem jela z Heliopolisu, kde jsem měla sraz s kamarádkou. Řidič se mi už od začátku nezdál, ale nijak jsem to neřešila. Po nějaké době začal přehrávat romantické písničky a pořád na mě tak divně koukal. Trasu domů jsem znala a vždycky jsem si ji i online kontrolovala v průběhu cesty. Když jsme se už blížili k Maadi, okolo Ring Road se staví hodně nových compoundů a on najednou sjel do neosvětleného

stavenišť. Okamžitě jsem volala kamarádce a začala posílat svou polohu, přičemž se lekl a vymyslel si výmluvu, že chtěl jet zkratkou a že to tady dobře zná. Nechci nikomu křivdit, ale hodně se mi ulevilo, když jsem nakonec v pořádku dorazila domů.

Druhá příhoda byla nechutnější, ale ne tak nebezpečná. Jela jsem večer z jedné restaurace v Korbě (část Heliopolisu) do obchodního centra Citystars (Nasr city), což je jenom kousek. Před covidovou dobou jsem si vždy sedala dopředu vedle řidiče, protože v hodně případech měli chuť zvolit delší trasu, nebo prostě z nepozornosti neodbočili, což může být v každodenní dopravní zácpě problém časový i finanční. Takže jsem si cestu vždycky hlídala a říkala jim, kudy mají jet. Nejlepší a nejrychlejší trasy už jsem měla zmáknuté, kolikrát se tomu smáli a divili se, protože jsem to znala lépe než oni.

Tenhle řidič uberu po mně nechutně koukal od chvíle, co jsem si sedla do auta, pořád mluvil a opakoval pár lichotek, co v angličtině znal. To už jsem se naštvála a anglicky ho opakovaně vyzvala, ať přestane. Když jsem chtěla vystoupit u Citystars, vrhl se na mě, jako by mě chtěl obejmout, a začal mi líbat ruku. Okamžitě jsem ho odstrčila a z auta utekla. Tento incident jsem samozřejmě nahlásila uberu, ale výsledek stížnosti jsem se nikdy nedozvěděla.

Abych to shrnula, jediná cesta, jak si zachovat nějaký volný čas, je bydlet od práce co nejbližší a v rušném provozu se obrnit trpělivostí, jak to s úsměvem popsal jeden egyptský řidič: „My tady v Egyptě musíme počítat, že na nás spadne i obloha.“ V Egyptě totiž nejsou skoro žádné přechody pro chodce, a tak řidiči musejí pořád dávat pozor na chodce, kteří přebíhají silnice a dálnice, a rychle reagovat. Musím uznat, že Egypťané jsou výborní řidiči a v takovém šíleném provozu je opravdu minimum dopravních nehod.

Abdul

Jednoho dne mě přes messenger oslovil pohledný kluk, který si mě všiml na halloweenské párty. Nikdy jsem na zprávy od neznámých mužů nereagovala, ale měli jsme společné známé a něco mě vedlo k reakci.

Ptal se na mé lekce jógy a došli jsme k tomu, že bydlí kousek od jógového studia u rodičů na Zamaleku a dělá vedoucího právního oddělení pro jednu významnou egyptskou firmu v Tagamoa. Měl dobrou angličtinu a připadal mi inteligentní, takže asi po hodinové konverzaci zahrnující místní dobré restaurace přišel s návrhem, jestli by mě po cestě z práce mohl vyzvednout a pozvat na večeři. Byl zimní večer a já neměla nic v plánu, takže jsem souhlasila, protože mě opravdu zaujal svým atraktivním vzhledem a úrovní angličtiny. Byla jsem zvědavá, jaký je ve skutečnosti.

Přijel do hodiny uberem a vyrazili jsme směr Zamalek, povídali jsme si celou cestu a připadalo mi, jako bychom se znali celou věčnost. Vzal mě do luxusní drahé restaurace na Zamaleku, přičemž na konci večeře pronesl, abych se nedivila, když se v budoucnu vezmeme. Se smíchem jsem odvětila, že to si opravdu nemyslím.

Působil na mě dobrým dojmem, byl atraktivní, chytrý a snažil se mě okouzlit. Povedlo se mu to.

Po večeři jsme vyrazili do Cairo jazz clubu, kde byla ten večer nějaká podivná alternativní hudba, vstupné bylo vysoké, ale i tak jsme se rozhodli to zkusit. Hodně to mezi námi jiskřilo, přitažlivost byla silná. Měl krásné zelené oči, světlou

plet a tmavohnědé husté vlasy. Připadal mi jako herec z filmu. *Ano, on už hercem totiž byl a pro mě sehrál hlavní roli ve filmu mé osobní zkázy.*

Z klubu pozdě v noci mě odvezl uberem zase zpátky domů, celý večer se choval jako gentleman. Měla jsem z toho dobrý pocit, po dlouhé době se objevil muž, který mě vážně zaujal. Přibližně stejně starý jako já, právník, z dobré rodiny, svobodný, bezdětný. To pro mě byly hodně důležité atributy. Druhý den má spolubydlící pořádala filmový večer, takže když navrhl setkání, pozvala jsem ho, ať se přidá. Přijel s kamarádem, dobře jsme se bavili ve skupince a pak jsme vyrazili ven na večeři. Řekl mi, že se před měsícem rozešel s přítelkyní, která pak odcestovala do zahraničí, a tak by byl moc rád, kdybychom to spolu zkusili. Uvidíme, jak se vše bude vyvíjet, protože jsem výjimečná, krásná, úžasná a tak dále... Podotkl, že kdyby nám to nevyšlo, určitě zůstaneme přáteli, protože jsme si opravdu rozuměli. Jeden varovný signál jsem přece jen vnímala – kouřil hašiš. Sama jsem byla typ, který nikdy kouření hašiše ani marihuany nelákalo. Neměla jsem s tím žádné zkušenosti a ani představu, jak negativním způsobem to ovlivňuje lidskou mysl. Je pravda, že v Egyptě je kouření hašiše rozšířenější, asi jako je v Čechách pití alkoholu. Alkohol z dovozu je v Egyptě velice drahý, takže láhev whisky, rumu, vodky nebo ginu vyjde v přepočtu na minimálně tisíc egyptských liber a výše. Kouření je dostupnější forma „zábavy“.

Kouření hašiše jsem vážně podcenila. Věřila jsem mu, když tvrdil, že to dělá jen příležitostně jako relax po psychicky náročné práci. Haha, byla jsem tak naivní. Nenapadlo mě, že je na kouření těžce závislý.

V té době jsem si s ním žádné plány do budoucna nedělala, takže jsem to moc neřešila a říkala si, že se to nějak vyvine.

Celý život jsem věřila, že lidé, co do mého života nepatří, přirozeně zmizí. On se snažil intenzivně komunikovat a vídat se chtěl skoro každý den. Na jedné večeři v následujících dnech konverzace sklouzla k tématu manželství a svatby. Prohlásil, že teď ještě chce pracovat na své kariéře, jednou v budoucnu by rád učil právo. Až se ožení, určitě by netoleroval, aby jeho manželka byla na sociálních sítích, protože je to strašné zlo, navíc žena by se měla věnovat hlavně jemu a dětem. Rád by měl klasický muslimský model rodiny.

Další varování, ale snažila jsem se na to dívat pozitivně, protože sama taky nejsem příznivcem sociálních sítí. Smutné je, že on v té době ani netušil, jak se má chovat správný muslim, vlastně toho ani nebyl schopen kvůli svým závislostem, jak se ukázalo v následujících měsících.

Dny plynuly, a i když jsme ten den ani nebyli domluvení, vždycky se snažil mě alespoň vidět, ať už pod záminkou, že byl někde v okolí s kamarády, nebo je někde nějaká akce, na kterou bychom měli zajít. Můj instinkt mi říkal, že bych se měla stáhnout, a tak jsem pár takových návrhů odmítla, přišlo mi, že na všechno příliš tlačí. Urazil se a na pár dní se odmlčel. Já jsem si dál žila svůj život, chodila ven s kamarády a schůzky s ním dál odmítala.

Byl leden roku 2020 a mě opět zasáhly pocity bilancování. Vnímala jsem, že je sice skvělé mít partu kamarádů a pořád chodit ven, ale že bych raději měla lásku, vztah, a tím pádem vyváženější život.

Při psaní těchto řádků se směju...

Jednoho večera jsme se s partou opět vydali do restaurace a pak jsme šli do jednoho klubu v Maadi. Neměla jsem dobrou náladu, nějak mě to celé nebavilo. Začala jsem přemýšlet, co dál, prostě na mě padla krize. Byl čtvrteční večer a mě napadlo, že zavolám Abdulovi a zeptám se, co dělá. Řekla

jsem si, že to nechám osudu, pokud se to má stát, bude mít čas a uvidíme se.

Vyšla jsem ven a zavolala. Zvedl telefon, byl rád, že mě slyší, a řekl, že by mi moc rád ukázal svůj byt, který si pronajal v Maadi. Ve vteřině bylo rozhodnuto, kamarádům jsem ani neřekla, že odcházím, sedla jsem do uberu a jela k němu. Bylo to nedaleko. Když jsem dorazila, měl už objednanou pizzu a díval se na film. Dlouho jsme si povídali a pak spolu usnuli v objetí na nepohodlném gauči u televize. Romantika. Přesně to, co jsem potřebovala.

Tu noc se všechno zlomilo, všechny mé pochyby a opatrnost šly stranou. S tou obrovskou přitažlivostí, která mezi námi vládla, najednou nebylo těžké se zamilovat, zvlášť když to vypadalo, že je to oboustranné.

Po probuzení jsme vyrazili na procházku a na oběd do pěkné restaurace. Počasí v lednu je v Káhiře na procházky ideální, protože nemusíte čelit spalujícímu slunci. Sedli jsme si ven, objednali dobré jídlo a hráli si s místní roztomilou černobílou kočkou, která se chtěla mazlit a nehnula se od nás. Všechny mé zábrany spadly, byla jsem šťastná a pomalu začínala věřit, že by z toho mohla být opravdová láska. Tak nějak nám oběma bylo jasné, že spolu strávíme celý víkend, aniž bychom o tom museli mluvit. V Káhiře je totiž víkend na rozdíl od evropských zemí pátek a sobota. Po obědě jsme se vydali nakoupit jídlo k večeři, protože jsem chtěla být u mě doma.

Poslouchali jsme hudbu, povídali si, koukali na filmy. Bylo nám spolu krásně, a nakonec jsme měli i sex. Bylo to úžasné – obrovská přitažlivost, zamilovanost a panovala mezi námi taková fyzická shoda, jako bychom byli stvoření jeden pro druhého. Abdul mi vyznal lásku a já jsem to cítila stejně. Od toho víkendu jsme spolu byli každý den, buď u něj, nebo

u mě. Abdul navrhl společné bydlení a já jsem nebyla proti, protože to pro oba v té době bylo i finančně výhodnější.

Já jsem sama v sobě poslední dobou řešila, jestli bych se po těch letech neměla vrátit ke kancelářské práci. Učení jógy jsem milovala, ale byl to velice nestabilní finanční příjem a nebyl to ani příjem, ze kterého by se dalo něco ušetřit. Člověk žil z měsíce na měsíc a tím pádem ani nešlo nic moc plánovat.

Odmítla jsem se přestěhovat k němu, chtěla jsem zůstat ve svém bytě právě kvůli tomu, kdyby mezi námi něco nevyšlo. Stěhování už jsem měla dost. Nakonec souhlasil, že spolu zkusíme bydlet u mě ve sdíleném pronájmu, a kdyby to neklapalo, může se vrátit k rodičům na Zamalek. Pronájem svého bytu v Maadi tedy ukončil.

Společné bydlení

Sestěhovali jsme se začátkem února. Mé spolubydlící z toho nebyly zrovna nadšené, ale nakonec souhlasily. Poměry v bytě se už před nějakou dobou změnily. Egypťanka se odstěhovala a nahradila ji dlouholetá kamarádka mé spolubydlící z Čadu Dalia, která do Káhiry přišla taky pracovat. Má první spolubydlící Aisha měla vztah na dálku s Američanem Timem, který měl přiletět v březnu, aby si tady zkusil najít práci a mohli spolu posunout svůj vztah dál. Tim byl fajn, ale nepracoval a bylo ho všude plno. To jsem poznala už dřív, když k nám přijel na návštěvu. V bytě už nebyl takový klid jako dřív, když jsme tam byly samy a prakticky se chodily domů jen vyspat. Byla jsem ráda, že tam budu mít Abdula a budeme moct trávit třeba víc času jako parta. Naivně jsem si myslela, že se Tim s Abdulem skamarádí. Aishe se Abdul moc nezdál, říkala o něm, že je vychytralý had, ať si na něho dávám pozor. Moc jsem na to nedbala, protože její vztah s Timem nebyl zrovna idylický a hádali se kvůli maličkostem poměrně často.

Když se Abdul nastěhoval, byli jsme ve fázi velké zamilovanosti. Prakticky se ode mě nehnul, byli jsme pořád spolu. Bez přestání mě objímal a líbal, v objetí jsme sledovali televizi, v objetí jsme usínali, líbáním jsme se budili... Nikdy jsem ještě neměla vztah s mužem, který by neustále vyžadoval tak intenzivní fyzický kontakt. Myslela jsem si, že mě musí strašně milovat. Pořád mi říkal, jak jsem úžasná, skvělá, výjimečná lidská bytost s dobrým srdcem, že v lidech vzbuzuji lásku. Říkal, že jsem milá a umím lidi podpořit, jak ze mě bude skvělá

MATKA. Tehdy jsem si myslela, že opravdu přemýšlí nad dětmi, ale nedošlo mi, že matka jsem měla být pro něj. Hlavním znakem narcistické poruchy osobnosti je, že vlivem traumatu jedinec nedokončí emocionální psychický vývoj – oddělení se od matky. Vnitřně tedy zůstane dítětem hrajícím si na dospělého. Proto od partnerky očekává, že mu poskytne mateřskou, bezpodmínečnou lásku, ať už provádí cokoliv.

I když jsme byli pořád jen spolu, dobře jsme se bavili a hodiny utíkaly jako minuty. Bylo to tak intenzivní, že jsem ztrácela pojem o čase. Předstíral, že je milující muž. Sliboval, že mě bude vždy milovat a chránit před celým světem, protože by nikdy nedopustil, aby mi někdo ublížil. Začal mluvit o svatbě a já jsem o tom tedy taky přemýšlela. Akorát vyjádřil obavu, že neví, jestli jeho rodiče přijmou cizinku, ale uzavřel to tím, že si mě vezme i proti jejich vůli, a nakonec se s tím budou muset smířit. *Opět jsem si pomyslela, jak moc mě musí milovat, že si je takhle jistý. Ve skutečnosti to bylo varování, že Abdul nebere na nic a na nikoho ohledy.* Dle jeho slov jsem byla ta nejlepší žena, kterou kdy potkal, jsme si souzení a díkybohu, že jeho předchozí vztahy nevyšly a mohl potkat mě – lásku svého života... Byla jsem polichocená a nejspíš jsem měla i hormony zatemněnou mysl, a tak jsem nakonec jeho žádost o ruku přijala.

Na druhou stranu se můj prostorný uklizený pokoj hodně změnil... Abdul byl prostě všude. Všude se válely jeho věci, ať už se jednalo o oblečení, nebo o různé další maličkosti (tašky, kuřácké propriety, kabely, laptop, mobily, skleničky, kosmetika, papíry...). Všechno se to povalovalo v posteli, vedle postele, na nočním stolku... Nikdy po sobě nic neuklidil, všechno jsem musela pořád dokola uklízet. Ale já prostě nejsem ten typ, co by kvůli tomu dělal scény. Říkala jsem si, že někteří chlapi jsou prostě bordeláři, rozmazlení maminkami a třeba se to časem zlepší, až se přestěhujeme do větších prostor.

Opět se směju svým tehdejšími úvahám.

Další podivnou zálibu měl Abdul v objednávání drahého jídla z restaurací. Nejdřív mi to imponovalo, protože jsem oceňovala, že není lakomý, má rád kvalitní jídlo a chce na mě udělat dojem. Zaráželo mě však, že toho vždycky objednal jako pro početnou skupinu lidí. Říkal, že si hlídá životosprávu, protože byl jako dítě tlustý. Podařilo se mu tehdy zhubnout a začal hodně posilovat, takže si vždycky jednou týdně udělá „cheat day“. Po čase jsem zjistila, že se jedná o jednu z jeho posedlostí. Nevydělával totiž tolik, aby si tenhle životní styl mohl dovolit.

Taky měl zálibu v kreslených filmech a akčních hrách na mobilu. Bohužel jsem netušila, že to je jeho pravá emoční úroveň, úroveň dítěte.

Svěřil se mi, že měl se svým otcem poměrně složité dětství. Byl na něj i na matku zlý a hodně ho mlátil. Takže jsem si začala uvědomovat, proč je nevyrovnaný, měla jsem pro něj pochopení a chtěla mu pomoci. Myslela jsem si, že pokud mě opravdu tolik miluje, postupně přestane kouřit a bude dospělejší. Věřila jsem, že když má člověk plnou podporu osoby, kterou miluje, tak není nic, co by nešlo zvládnout. Zvlášť člověk, který mluví o lásce, svatbě a založení rodiny.

Mezitím se mi naskytla jedna pracovní příležitost přes známého jménem Ahmed, který chtěl začít dovážet zboží z Egypta do České republiky. Potřeboval, aby mu někdo v Praze pomohl sehnat kontakty, domluvit jednání a připravit nabídky pro firmy. Nabídl mi, jestli bych na týden nepřiletěla do Prahy s tím, že by zaplatil letenky. Pokud se to povede, tak budu poté dál na obchodech pracovat z Káhiry. Přesně práce, kterou jsem potřebovala. Maminku jsem neviděla už rok, takže to byla skvělá možnost strávit s ní týden doma a přes den pracovat. Rychle jsem se rozhodla, že toho využiju, pokud mi stihnou včas prodloužit vízum.

Abdul z toho nadšený nebyl, řekl, že nechce být sám a nemá dobrý pocit z toho, že bych měla někam jet bez něj. Vysvětlila jsem mu, že jde jen o týden, potřebuji vidět mámu a je to skvělá příležitost nové práce v Káhiře. Taky si potřebuji z Prahy dovézt spoustu věcí, které nejsou v Egyptě k dostání, nebo tu jsou za přemrštěné ceny. Řekl mi tedy, že když už pojedu, ať alespoň začnu vyřizovat dokumenty potřebné pro svatbu, a pod touto podmínkou nakonec s cestou souhlasil. Zeptal se mě, jestli chci, aby šel na ten týden bydlet k rodičům na Zamalek. Odpověděla jsem, že nikam chodit nemusí, protože z Maadi to má blíž do práce. V té době neměl auto, všude jezdil uberem, takže mi to přišlo logické i z finančního hlediska. Poslední auto, které měl, bohužel zničil při dopravní nehodě. Tvrdil, že to nebyla jeho chyba, akorát v noci byla špatně značená práce na silnici.

Odletěla jsem do Prahy, kde jsem byla v jednom kole. Od rána do večera práce, každý den běhání po jednáních, protože času bylo málo. Večery jsem trávila doma s maminkou a jednou jsem se setkala s kamarádkami. První dva dny Abdul pořád volal a stýskal si, že mu chybím. Snažila jsem se mu vysvětlit, že opravdu nestíhám práci a jsem unavená. Popravdě jsem jeho chování vůbec nechápala, když jsem odjela pouze na týden. Třetí den volala Aisha a stěžovala si, že si Abdul domů pozval kamarády, kouřili v obýváku marihuanu a dělali hluk, takže se s ním pohádala. Byla jsem opravdu našťvaná, ale nechtěla jsem to řešit, protože jsem se maximálně soustředila na práci. S Abdulem jsem přestala mluvit a naivně si myslela, že se to nebude opakovat. Před mým návratem do Káhiry si akorát stěžoval, že neví, jestli bude doma, protože ho Aisha chtěla vyhodit, ale že pro mě přijede na letiště.

Byl konec února 2020 a na letištích se začali objevovat první cestující s rouškami. Covidová doba temna klepala na

dveře. Letěla jsem zpátky s přestupem v Aténách, moje oblíbená trasa jako obvykle. Ještě v Aténách jsme si psali.

Čekala jsem na let do Káhiry a přepadl mě tíživý pocit. Už jsem to v minulosti zažila několikrát, vždy když se mělo něco stát. Snažila jsem se na to nemyslet a popravdě mě napadlo, že Abdul zaspí a na letiště nepřijede. Přilétala jsem ve dvě hodiny ráno a on měl opravdu velké problémy se vstáváním, většinou ho neprobudil ani budík. Když jsem se mu po příletu nedovolala, hned jsem si vzala taxi a jela domů do Maadi.

Když jsem otevřela dveře svého pokoje, zůstala jsem nevěřičně zírat. Abdul nikde a všude totální neskutečný bordel. Jako by si někdo týden dělal párty v mém pokoji, pak odešel a nechal všechno, jak bylo. Neustlaná postel, politá podlaha, pod postelí se válela láhev koly, popelník plný nedopalků, jídlo na nočním stolku, prázdná láhev vodky, nedopitá piva, všude papíry na balení jointů, na zemi použité papírové kapsníky... Byla jsem unavená a nepříčetná vzteky. Kdyby tam v tu chvíli byl, snad bych ho zabila. Volala jsem mu tolikrát, až se nakonec probudil. Řvala jsem na něj, co si to dovozuje a ať mi ráno před cestou do práce přiveze klíče, že je mezi námi definitivní konec. Omlouval se, že je u rodičů a zaspal. Nakonec tedy souhlasil, že dorazí před tím, než pojedou do práce. Byla jsem unavená, vzteky bez sebe a musela jsem hodinu uklízet a převléct postel, abych vůbec mohla jít spát.

Ráno dorazil, strašně se omlouval, fňukal a prosil o odpuštění. Tvrdil, že tu mou nepřítomnost vůbec nezvládal, že byl zoufalý. Prý kvůli tomu hodně kouřil a pil, protože se bál, že se nevrátím. Pro každého příčetného člověka by to znělo jako totální nesmysl. Vymlouval se, že ten nepořádek udělal s kamarády, když mu Aisha zakázala kouřit v obýváku, tak si je „musel“ vzít do pokoje. Prosil mě, ať mu dám ještě šanci, že už to nikdy neudělá, a žadonil, ať ho neopouštím. A přesně

tady v tomto momentu by každá žena vyrůstající ve zdravé rodině, co zná svou hodnotu a má se upřímně ráda, řekla: „Dej mi klíče, nech mi tady peníze na úklid, vypadni a už se mě nikdy nesnaž kontaktovat.“

Namísto toho jsem po jeho asi hodinovém přemlouvání a slibech řekla: „Dobře, já ti tedy ještě šanci dám, ale už nikdy se nic takového nebude opakovat. Nech mi tady peníze pro uklízečku.“

Ano, za tohle bych si teď nafackovala. Abdul přišel hned po práci a začala nová doba líbánek. Byli jsme sebou stejně pobláznění jako předtím, kouřil méně, večery jsme trávili doma, vařili jsme spolu, poslouchali hudbu, koukali na filmy, smáli se... Bylo nám krásně. V té době přiletěl za Aishou Tim a Abdul to nenesl zrovna dobře. Stěžoval si na americkou kulturu, že je Tim namyšlený a neumí se chovat. Jeho hlavním problémem ale byla žárlivost, že v našem bytě bydlí ještě nějaký jiný muž, i když jsme se potkávali maximálně náhodou v kuchyni. Abdul to sváděl na egyptskou kulturu, ale zpětně přesně vím, jaké chlípné scénáře se mu honily hlavou kvůli tomu, kým byl on sám. Opět jsem nad tím mávla rukou a snažila se mu vysvětlit, že vůbec nemá žádný důvod takhle přemýšlet. Dokonce se s Timem snažil trochu komunikovat, když už jsme se občas všichni sešli v obýváku. Blížil se den mých narozenin a parta mých kamarádů začala plánovat narozeninovou oslavu. Je pravda, že od doby, co jsem bydlela s Abdulem, jsem se stáhla a nikam jsem bez něj večer nechočila. Domluvili jsme se, že ho kamarádům představím jako svého přítele na narozeninové párty.

Byla to ta nejlepší narozeninová párty, kterou jsem kdy v životě měla. Tedy jistě by byla ještě mnohem lepší, kdybych tam nevzala Abdula. Měli jsme rezervované místo v krásném baru v centru s výhledem na Nil. Dorazili úplně všichni mí

kamarádi, asi třicet lidí. Abdul si s sebou vzal jednoho kamaráda z práce. Všem jsem ho představila jako svého partnera, zapojovala jsem ho do všech konverzací, prakticky jsem se od něj nehnula na krok. Kluci zařídili kvalitní alkohol z dovozu, přičemž Abdul se hodně opil a bylo mu špatně. Začal mě obviňovat, že tančím s kamarády, že se po mně nevhodně dívají, prostě si začal vymýšlet úplné nesmysly, abych šla domů. Ano, byla jsem tak hloupá a ze své velkolepé narozeninové oslavy jsem s ním v jednu ráno odjela domů. Doma obviňování pokračovalo, hádka trvala ještě asi hodinu s výbuchy žárlivosti. Byla jsem naštvaná z těch jeho výmyslů, z toho, že jsem si nestihla popovídat se všemi kamarády po tak dlouhé době, z toho, že mi zkazil tak krásnou narozeninovou oslavu, že se jako jediný opil a ještě si vymýšlel lži. Nakonec jsem se nad to povznesla a omluvila to tím, že se prostě opil. Vždyť to se stane každému. *Dnes už vím, že to byla moje chyba, když jsem jeho chování omlouvala.* Jelo se dál.

Druhý den mě vzal na romantickou procházku a večeři v centru města, bylo mi krásně, vše zapomenuto... Byl začátek března 2020 a celý svět už začínal řešit rychle bující covidovou pandemii. Víkend po mé oslavě jsme s Abdullem zůstali doma, protože v Káhiře řádila obrovská bouřka, všechny cesty byly zaplavené, do bytů se balkony valila voda. Ano, v Egyptě balkony nemají nic, co by umožňovalo odtok vody, prší tam totiž maximálně třikrát za rok. Vítr byl tak silný, že jsme museli balkonové dveře zajistit křeslem. Bouře byla opravdu obrovská, přšelo dva dny bez přestání a tomu odpovídala i míra škod.

Týden nato už všichni spolubydlíci řešili strach z neznámé nemoci, Abdul už nechtěl chodit ven mezi lidi a říkal, že bychom měli být opatrní. A pak byl najednou koncem března vyhlášen lockdown. Zavřely se kluby, restaurace, letiště. Káhira,

město, které nikdy nespí, jako kdyby najednou upadla do kómatu. Lidé z ulic zmizeli a přes den už začínalo být na procházky horko. Ze dne na den jsem se ocitla v domácím vězení. V domácím vězení s Abdulem, který začal pracovat z domu.

I mé dvě spolubydlící přestaly chodit do kanceláře. Takže najednou z bytu, kde jsme se potkávali jen zřídka, se stal byt, kde nás bylo neustále pět. Bylo to nepříjemné po všech stránkách: doma byl pořád ruch a hluk, kuchyň neměla dostatečnou kapacitu pro každodenní vaření tolika lidí, kteří se stravují nezávisle na sobě. A do toho pro nás všechny napjatá atmosféra kvůli Abdulovi, který měl tendence na všechno si neustále stěžovat.

Na začátku lockdownu jsem se snažila být optimistická, doufala jsem jako všichni ostatní (nikdo z nás se dosud s takovou pandemií nikdy nesetkal), že tahle situace bude trvat třeba měsíc.

Všechny mé dny měly prakticky stejný scénář. Ráno jsem vstala, uvařila kávu, nachystala snídani, trochu uklidila, šla nakoupit nebo objednala nákup ze supermarketu. Každý druhý den jsem vařila, aby Abdul nevyhodil všechny peníze za drahé jídlo z restaurací.

Vše jsme platili napůl, byla jsem z toho však neustále ve stresu, protože jsem nikdy nevěděla, kdy Abdul celou svou výplatu rozhází a nic nám nezbyde. *Dnes už to vidím jasně, všechny peníze utrácel za drogy a za jídlo. Pořád dokola.*

Tehdy jsem ještě pořád žila v iluzi o jeho lásce a chtěla jsem mu dát čas. Čas, aby na sobě zapracoval a dospěl. Snažila jsem se mu vysvětlit, jak lépe zacházet s penězi a že nemůže utrácet víc, než vydělá. Chtěla jsem, aby pochopil, že láska a respekt jsou neoddělitelné a podle toho by se měl chovat v partnerství. Zákeřné bylo, že mě pořád vychvaloval, děkoval, tvrdil, jak je šťastný, že na sobě konečně pracuje, že

se ode mě učí a že jsem mu otevřela oči. Opakoval, jak je za to vděčný. Tvrdil, že mě moc miluje a nejšťastnější je, když jsme spolu sami. Že nepotřebuje nic jiného než být se mnou, prakticky se ode mě nechtěl hnout ani na krok. Další varování. A já jsem si říkala, jak moc mě miluje, že jen potřebuje dospět a pak spolu budeme šťastní. Měla jsem s ním obrovský pocit blízkosti, nikdy by mě nenapadlo, že takhle s někým vydržím být prakticky nonstop. Nad tím, jestli je to normální, jsem nepřemýšlela, protože celá ta situace s covidem taky nebyla v ničem běžná a přirozená.

První měsíc lockdownu jsem strávila pobíháním mezi kuchyní a ložnicí, mohli byste mě označit za sexuální hračku zkříženou s kuchařkou. O vztahu s Abdulem jsem nebyla schopná přemýšlet, dusila jsem se tíživými pocity spojenými s celosvětovou pandemií. Dělal jsem si starost o rodinu v Čechách, o to, že nemám práci a kvůli covidu ani nebude možné v Káhiře nějakou sehnat. Neměla jsem už vůbec žádnou finanční rezervu, a to všechno ve mně vyvolávalo pocity nejistoty, smutku a tíhy.

Bohužel vývoj vztahu s Abdulem tím vším byl strašně zkreslený. Upřímně musím říct, že jsem kvůli covidu spadla do pasti, z níž téměř nebylo možné se dostat. Kdo by řekl, že se něco takového vůbec může stát? Nebo abych byla přesná, že se může stát tolik špatných věcí najednou bez vidiny jakéhokoliv řešení. Před covidem, ve *starém světě*, bych měla spoustu možností, různá řešení a mezilidskou podporu. V roce 2020 mi zbyla pouze nejistota, strach, beznaděj, izolace, nemohla jsem cestovat a skoro jsem se ani nemohla scházet s přáteli v rámci jednoho města. Nastala doba velkých zkoušek a zúčtování.

Abdul si stěžoval na izolaci čím dál tím víc. Mně taky vadilo, že vůbec nechodíme na procházky, ale vylouval se, že ho

bolí koleno, se kterým si něco udělal, když si byl jeden večer s Timem zaběhat. Přitom tvrdil, že mu chybí párty a tanec. V překladu to znamenalo, že mu chybí pozornost všech lidí okolo (dodávky energie) a příležitost užít si i jiné drogy než jen kouření hašiše. Nakonec vymyslel, že bychom mohli jet na víkend s jeho kamarádkou a kamarádem k Rudému moři do Sokhny, což je z Káhiry přibližně hodinu cesty. Jeho lesbická kamarádka tam měla dům. Měla jsem radost a doufala jsem, že u moře načerpám trochu energie. Abdul byl nadšený, prohlásil, že chce, abych si užila víkend a vůbec o nic se nestarala. V Káhiře vaším pořád já, všechno u moře zařídí on. Nakoupili jsme zásoby dobrého jídla a vyrazili. Abdul samozřejmě nezapomněl zásobu drog, domluvili se totiž s tou kamarádkou, že si dají LSD. To jsem se dozvěděla až po cestě v autě. Byla jsem našťavaná, protože drogy opravdu nesnáším – všechny, zvláště halucinogeny. Vždycky jsem byla typ člověka, který se dokázal bavit bez drog i alkoholu, maximálně jsem si dala obyčejnou cigaretu. Když jsem to s ním začala řešit, ujišťoval mě, ať se nebojím, že je to opravdu výjimečné a že si to u moře akorát chce užít. Přiznal se mi, že než jsme se potkali, občas LSD užíval. Prý ho k němu přivedla jeho expřítelkyně (ta ho brala pravidelně, stejně jako extází na tanečních párty). Do toho LSD začal obhajovat v dnešní době vysoce oblíbenými nesmysly, že jde vlastně o lék na traumata, vůbec to neškodí a je to přírodní medicína. Prakticky jsem neměla šanci změnit, co si usmyslel, ale nakonec slíbil, že po návratu do Káhiry už nic z toho brát nebude. Víkend i přesto probíhal celkem pohodově, opravdu se snažil o všechno starat, a i když si vzal LSD, choval se mile a čas u moře jsme si užili.

Po návratu do Káhiry nastal zlom. Jako by se se mnou domů vrátil někdo jiný, mnohem horší. Abdul byl neustále podrážděný, pořád si stěžoval na naše spolubydlící a bydlení